

Pau

El campionat mundial de billar americà ha estat una glopada d'aigua salada aquest any, no s'urgien res més que finals secs de partida i sense gràcia. No recordo quant temps porto mirant-ho, però m'apassiona, els meus amics diuen que soc un "friqui" pel fet de mirar aquestes coses. Amb aquest vocabulari tan incomprendible em costa molt comprendre les seves oracions; diuen que això ningú no ho mira i que soc l'únic que sap que existeix. Ells no entenen que és molt interessant i entretingut, igual que els llibres.

Soc l'únic que llegeixo per plaer a la meva classe, els meus companys només toquen un llibre si els obliguen, mentre que jo m'he de comprar una nova prestatgeria perquè la que tinc ja pateix esquifida, rebutjant els meus llibres que l'omplen a vessar. Òbviament, els prestatges ben ordenats per categories, colors mides, idiomes... perquè si no em dol un toc horripilantment fastigós que em vull per dins i em crema la gola fins a esclatar en prosa maleïda que rebutja a tothom.

També m'agrada escriure, adoro inventar històries i poemes fins a l'alba, tot i que la posta de sol també és un bon paisatge per crear escrits melancòlics, la nit, per altra banda, pertoca tragèdia i terror que no em permeten gaudir del son. No és que sigui estrany, la meva mare diu que he nascut a la generació equivocada, que a la seva època hauria estat el millor nen de tota l'escola i que tots voldríem prendre exemple de mi. Això em provoca enuig i tristesa perquè m'agradaria que aquesta realitat d'altra època fos correcte, em podria permetre buidar el meu ventre embogit que no manté papallones sinó escorpins que m'enverinen la ment.

Estic convençut que no soc l'únic que prefereix veure experts jugant al billar, o llegir un llibre, organitzar, gaudir de la música clàssica, de l'òpera, el teatre, abans que estar tota la nit de festa amb gent que ni em cau bé i que no sé res d'ells ni ells de mi.

Em provoca la sensació d'una pèrdua de temps incomparable, m'agrada més escoltar jazz de Billie Holiday mentre cuino; galetes, pasta, peix, carn, o pastissos, els de pastanaga són els meus preferits. Avui he intentat fer-ne un de fruits del bosc.

Al meu pare li ha agradat molt, però, malauradament en endur-me'l a l'escola per compartir-lo amb els meus companys de classe ningú l'ha volgut provar, ni una engruna. Un d'ells va agafar un tros i el va llençar a la paperera, que desagradables, tots són desagradables, més traïcions que en Iago d'Otel·lo, només conserven gelosia i un ego que no es pot treure ni a manotades.

L'endemà vaig començar a escoltar rumors sobre el meu pastís, les noies deien que tenia ploma, no les comprenia, però per la forma en què ho deien entre elles sabia que no era res bo, ja que em feien més cas del normal. Aquest fet m'inquietava, més que els relats de terror d'Edgar Allan Poe, cada pas que feia pels passadissos esdevenia un esdeveniment terrorífic.

És molt ridícul quan algú se t'acosta i et pregunta si és que el dia d'avui portes algun tall de pastís, mentre es riu envoltat de gent idèntica a aquella persona que em mira als ulls sense saber qui soc. És molt confós per què no entens que fa tanta gràcia i les indirectes donades només em provoquen desgracia.

Llueixo una rialla? Comento que no se m'ha fet possible produir més pastís? Per què és el tercer cop que em fan la mateixa qüestió i perquè em sento tan malament quan ho diuen? Riuen a la meua cara com capsigranys, esclafant el meu ànim a terra fent que no em pugui llevar de nou. Em donen ganes d'utilitzar el meu llibre d'Agatha Christie per un acte tan violent com el de la lectura mateixa, però prefereixo conservar el llibre net no el vull mal obrar, no val la pena, prefereixo mantenir aquesta injustícia com un cas tancat.

Quina alegria, quina emoció! Un nou llibre per la meua col·lecció, quins nervis gaudeixo perquè la meua mestra el pugui veure. No soc un pilota, soc solidari a les relacions amistoses amb adults de mitjana edat. Ella és dolça i em desvetlla els cabells sempre que veu la meua emoció incorporada en la meua mirada, m'observa amb tendresa i llàstima perquè no tinc cap amic, per aquest motiu m'ha traït.

Hi ha un alumne nou a la classe, es diu Pau, a primera impressió de la veu optimista i eixerit, em fa una sensació diferent em provoca pau, una tranquil·litat que no dura gaire. Els nens comencen a riure entre els seients, les nenes els continuen xiuxiuejant sota els seus llargs cabells, en certs moments soc despistat, però amb tant xivarri no hi ha qui no se n'adoni, en Pau porta un vestit.

A primera impressió em provoca gratitud, ja no soc el punt de mira de la meua aula, a segona impressió podria dir que em provoca llastima, però el somriure lluent d'en Pau no m'ho permet, per la qual cosa em provoca enveja. Aquest nen no veu el que li caurà a sobre o és que gaudeix de la situació? Jo si fos ella fugiria corrent amb el meu vestit verd enciam, però ell no ho fa.

Vet aquí la gran traïció de la meua mestra que per decisió estratègica escull seure en Pau al meu costat. “Au, ben juntets vejам si us feu amics”, en aquest moment voldria eliminar les meves afirmacions anteriors, ja no m'agrada aquesta mestra.

Els rínxols rossos del meu costat em compliquen la concentració, i un somriure atent em sorprèn mirant-me, òbviament, és en Pau. Mai en la meua existència havia conegut una persona amb uns pulmons tan potents que li permetessin parlar sense parar, és un pou sense fons que em desvetlla la ment.

Al meu costat a l'aula, a l'hora del pati, a educació física, és una pedra a la sabata i tot i no suportar-lo l'he convidat a casa. Soc ximple, ho sé! Com se m'acut fer tal bogeria més no l'he pogut evitar, m'ha sortit per la boca sense el meu consentiment, he convidat una criatura hostil a la meua llar i no hi ha marxa enrere, quina catàstrofe tan tràgica.

He de netejar tot el que està net i endreçar tot l'ordre, ha d'estar tot més impol·lut que mai per a la seva presència tan desastrosa que per algun motiu em provoca tremolor a les cames, deu ser un instint de supervivència. Reorganitzar sempre em tranquil·litza, però no em puc treure del cap una qüestió, el sostre es podria escombrar si m'ho proposo amb determinació?

En veure'l entrar per la porta un brunzit em remou l'estómac introduint-hi suor. La meua mare afirma la meua observació. “Quin vestit més maco que portes Pau!”, no

mare, no és bonic, és preciós, un vestit blau bell com un mar estrellat, quasi tant com els seus rínxols que m'enlluernen.

Mai ningú més que la meva família ha entrat a la meva habitació i, així i tot, he permès l'entrada a un príncep de ficció. Crec que vomitaré, potser m'he emmalaltit perquè amb el meu rostre roig com a símptoma podria confirmar que tinc febre, la seva presència m'exalta més que una novel·la d'acció.

En Pau fa 5 minuts que està segut al meu llit, esperant una resposta a la seva proposta de passar l'estona duent a terme alguna activitat entretinguda, però, no sé què com tractar-lo.

—Tots aquests llibres són teus? M'encanten!— en Pau, només amb aquesta afirmació va destensar tot el meu cos.

Jo ja tenia alguna excusa plantejada, com dir que els llibres eren del meu germà o que els tenia de decoració i que no n'havia llegit cap. Però les seves paraules alleujadores van engrescar la meva parla i amb això ja no vaig poder parar.

Vam estar tota la tarda parlant de llibres, de música, d'esports no físics; jo vaig parlar del billar professional, i ell de l'escàs. Per a berenar vam menjar uns croissants que vam preparar junts, una recepta de la seva àvia, eren deliciosos! Vam mirar la posta de sol per després jugar a un joc de taula del meu avi, ell era un geni o és que jo havia patit una pèrdua de facultats, no em va deixar guanyar en cap moment. Va ser la millor partida de la meva vida.

Com s'ha d'esperar, una tarda no és eterna, aquesta a set la tarda més concisa mai presenciada per la meva vista, el meu cor mai ha estat tan tranquil, ni quan escric ni quan llegeixo, en cap moment vaig arribar a pensar que un succés tan infantil i inútil em podria produir tanta pau.

—Rei, qui és aquest nen tan trempat? És el teu amic?— Va demanar amb curiositat la meva mare.

—És en Pau mama, i sí, és el meu amic.